

Priscilla Shirer și Gina Detwiler

PRINȚII RĂZBOINICI

3

Săbiile Rhema

Traducere de Eliza Cristina Pitea

 CASACĂRȚII
Oradea, 2022

Cuprins

Glosar	8
Prolog	9
Partea întâi: Muntele	
Capitolul 1: Un vârtej în apă	15
Capitolul 2: Finn	24
Capitolul 3: Muntele Rhema	32
Capitolul 4: Dragonul cel negru	43
Capitolul 5: Imposibilități.	50
Capitolul 6: Fum și săbii	57
Capitolul 7: Coborârea	66
Capitolul 8: <i>Krÿsurile</i>	69
Capitolul 9: Lucruri noi în locuri vechi	72
Capitolul 10: Zile de antrenament.	83
Capitolul 11: Întâmplări noi.	92
Capitolul 12: Realitate sau ficțiune	101
Capitolul 13: Viktor.	110
Capitolul 14: Feriți-vă de lup!	116
Capitolul 15: Camerele	124
Capitolul 16: Darul	133
Capitolul 17: Fermecător	139
Capitolul 18: Dă târcoale!	147
Capitolul 19: Întrebări.	151
Capitolul 20: Caută pe cine să înghită!	157
Capitolul 21: Pe urmele lui Viktor.	165
Capitolul 22: Viktorie	170
Capitolul 23: Un nou plan	177
Capitolul 24: Pierdut și găsit	181

Capitolul 25: Sub picioarele voastre	190
Capitolul 26: Pași.....	199
Capitolul 27: Uși	203
Capitolul 28: O evadare la limită.....	211
Capitolul 29: Vindecare	217

Partea a doua: Capsulele

Capitolul 30: Dezlănțuirea	225
Capitolul 31: Plaga.....	234
Capitolul 32: Pregătirea	242
Capitolul 33: Cedar Point.....	248
Capitolul 34: Opoziția.....	253
Capitolul 35: Înălțare și coborâre	262
Capitolul 36: Ambasadori	272
Epilog	277
Mulțumiri.....	281
Despre autoare.....	283

Glosar

Ahoratos provine din limba greacă și înseamnă „nevăzut”.

Krÿs provine din culturile indoneziană și malaysiană și desemnează un pumnal cu o lamă aparte. În cele două culturi, krysul era atât o armă, cât și un obiect spiritual, considerându-se adesea că avea puteri magice. Făcea parte atât din echipamentul unui soldat, cât și din vestimentația impusă de ceremonii, era un indicator al statutului social, dar și un simbol al eroismului.

Olethron este derivat din termenul grecesc „olethros”, care în mitologia greacă era personificarea prăpădului, a distrugerii. Termenul grecesc „olethros” apare în următoarele locuri în Biblie: 1 Corinteni 5:5; 1 Tesaloniceni 5:3; 2 Tesaloniceni 1:9 și 1 Timotei 6:9 și aproape de fiecare dată este tradus cu „nimicare/prăpădenie”.

Ponéros provine din limba greacă și înseamnă rău, cu o natură rea.

Rhema este un cuvânt grecesc foarte des întâlnit și se referă pur și simplu la ceva rostit.

Ruwach provine din limba ebraică și înseamnă vânt, suflare, minte, duh, Duhul lui Dumnezeu.

Skot’os provine din limba greacă și înseamnă întunecime, întunericul nopții sau, în sens metaforic, ignoranță față de lucrurile divine și responsabilitățile umane, precum și nelegiuirea și imoralitatea care decurg din ea.

Sypher este o calchiere a termenului „cypher” – cifru.

Pentru a descoperi semnificații mai profunde ale întâmplărilor prin care trec personajele din seria *Prinții Războinici*, te invităm să citești informațiile puse la dispoziție de autoarea Priscilla Shirer pe siteul <https://theprincewarriors.bhpbublishinggroup.com/secrets/book-1>

Prolog

Sângele se scurgea de pe marginea ciobului metalic înnegrit. O picătură, apoi alta curgeau ușor și sigur într-un pocal mare și primitiv făcut din fier. Țesătorul-Șef stătea deasupra pocalului, de unde scotea firicele de un roșu aprins. Degetele Țesătorului erau lungi și subțiri, degete îndemânatic care răsuceau și formau firele așa de repede că nicio ființă umană n-ar putea ține pasul cu el.

Dar nu era nicio ființă umană în încăpere.

Pe tronul masiv stătea Ponéros, conducătorul din Skot'os. Acesta privea forma care îi era înaintea: o formă umană. Se distingeau tălpile și conturul picioarelor. Picioarele și tălpile erau foarte importante – ele trebuiau să fie rapide și puternice. Așa cum ceruse Ponéros.

În jurul Țesătorului-Șef, mulți alți țesători dădeau târcoale, modelând degete, mâini, brațe, umeri. Sclavii aduseră părțile la care lucraseră înaintea Țesătorului-Șef, care le asambla cu mare dibăcie.

Cât mai durează? întrebă Ponéros nerăbdător.

Procesul nu poate fi grăbit, Sire, spuse Țesătorul-Șef. *Asta dacă vrei să ai parte de creația mea cea mai bună.*

Nu am atâta timp la dispoziție...

Nu trebuie să ne temem de timp. Țesătorul-Șef rămase precis și meticulos, deloc tulburat de nerăbdarea stăpânului său. El trase cu grijă de câteva fire de material gri închis

care rămăseseră blocate în ciobul de metal și li le dădu altor sclavi țesători care se apucaseră să creeze un set de haine.

Țesătorul-Șef fusese odată un slujitor al Sursei, adevăratul conducător din Ahoratos, Tărâmul Invizibil. Dar ca mulți alții, acesta traversase prăpastia în căutarea faimei, bogățiilor și a admirației. Ponéros îi promisese mult mai mult decât acestea. Țesătorul-Șef era unul dintre cei norocoși. El nu era ținut într-o cușcă. Se putea bucura de libertate atâta timp cât munca lui îl mulțumea pe stăpânul său. Țesătorul-Șef știa că are să vină și vremea când stăpânul său nu va mai fi mulțumit. Acela-i va fi sfârșitul.

Țesătorul-Șef mai crease și înainte costume umane pentru Ponéros. Dar niciodată vreunul de acest fel. Acest sânge avea ceva neobișnuit: era al unui Prinț Războinic. Un Prinț Războinic *tânăr*. Țesătorul-Șef nu știa de unde îl avea Ponéros; nu ținea minte să mai fi lucrat cu sângele adevărat al unui Prinț Războinic. Cu siguranță, nu cu sângele unui Prinț Războinic care era viu și liber în Ahoratos. Aceasta avea să fie capodopera Țesătorului. Un specimen perfect. Imposibil de detectat.

Țesătorul țesu laolaltă trunchiul zvelt, umerii puternici și brațele musculoase. Cusu mâinile – mâini mari, cu degete puternice și dibace. Aceasta era o ființă umană tânără, mult mai tânără decât orice crease el vreodată pentru Stăpân. Se întreba apatic ce anume plănuia Stăpânul.

Apoi, în cele din urmă, îi atașă capul, modelându-i și chipul. Chipeș. Plăcut. Cu un zâmbet ironic. Cu părul negru.

Cu toate acestea, ochii erau cel mai dificil de creat. Țesătorul-Șef nu reușea să îi facă să arate mai... umani. Toate celelalte părți erau perfecte. Dar ochii aveau o strălucire ciudată și lipsită de culoare, un gol care nu putea fi umplut de nimic din arsenalul de trucuri al Țesătorului-Șef.

Părul ajuta într-un fel; el îl făcu mai lung în față, ca să îi poată acoperi parțial ochii.

Când costumul uman fu gata, Țesătorii i-au adăugat haine – blugi strâmți, tricou, teniși – și l-au adus înaintea stăpânului lor. Plecându-se, aceștia se retraseră și așteptau temători încuviințarea stăpânului.

Ponéros se ridică și coborî de pe tron, pașii lui erau zgomotoși, zornăitori. Când luă costumul uman și îl examinează cu atenție, umbra lui mare căzu asupra Țesătorilor. Țesătorul-Șef deveni neliniștit la gândul că stăpânul lui avea să găsească o mică imperfecțiune și astfel va distruge costumul, făcându-i să o ia de la capăt. Se mai întâmplase și înainte. Și ochii... Nu putea face nimic ca să îi schimbe.

Dar un zâmbet ciudat se așternu pe fața crispată a lui Ponéros.

Te-ai descurcat bine, Țesătorule!

Țesătorul-Șef se plecă din nou.

Trupul masiv al lui Ponéros începu să se unduiască pe margini, devenind ca un lichid, topindu-se și formând o baltă întunecată pe podea. Apoi, balta șerpui către costumul uman, infiltrându-se prin tălpi și strecurându-se în sus. Umplu costumul, dându-i formă și contur. Dintr-odată, clipi din ochi, mișcă mâinile și strânse din buze. Ponéros se îndreptă către Țesători, mișcându-și mâinile noi, flexându-și mușchii noi, testându-și picioarele noi. Făcu câțiva pași și se opri, întorcându-se și reluându-și mersul. Trebuia să se obișnuiască cu noua stare, aceea a unui băiat uman, a unui adolescent. Stângăcia ușoară, modul în care își puse mâinile în buzunar. Mersul ritmat, arogant și ușor. Toate detaliile trebuiau să fie perfecte.

Ochii sunt încă... expresivi, spuse Țesătorul-Șef. *Cei mai mari ar putea bănuî ceva dacă privesc prea adânc în ochi. Poate cel mai bine ar fi să îi eviți cu totul.*

Ponéros încuviință.

Cum te vei numi, Sire?

Ponéros își ridică în aer amândouă mâinile, încleștându-și pumnii. Vocea i se schimbase și acum era liniștită și plăcută. Era om.

— Pe mine mă cheamă Viktor.

Partea întâi

Muntele

Capitolul 1

Un vârtej în apă

— **H**aideți să ne întrecem. Fete contra băieți.

Brianna și Ivy stăteau una lângă cealaltă, cu mâinile în șolduri, privind spre Levi și Xavier. Era a doua zi după Ziua Recunoștinței, dar vremea era ciudat de caldă. Iazul strălucea în lumina soarelui. Copiii petrecuseră după-amiaza vâslind în caiacele duble nou-nouțe, pe care părinții lui Evan și ai lui Xavier le cumpăraseră drept cadou înainte de Crăciun pentru copii.

— Glumiți, nu? întrebă Levi, încercând să nu râdă. Voi două chiar credeți că ne puteți bate?

Levi și Xavier se priviră unul pe celălalt. Xavier era mai înalt, dar Levi avea de două ori mai mulți mușchi decât ambele fete puse împreună.

— Un leneș ar putea să vă bată pe amândoi, spuse Ivy jucându-se cu părul ei ondulat și roșcat.

— Puțin probabil, spuse Manuel, care stătea pe marginea docului alături de Evan, aruncând niște undițe în apă. Manuel prefera activitățile acvatice care nu îl făceau să se ude. Leneșul se poate deplasa cu o viteză de aproximativ 240 de metri pe oră, în timp ce un caiac ar putea atinge o viteză de...

— Ce-i aia leneș? întrebă Evan.

— Bine, fetelor, să-i dăm drumul, spuse Xavier întinzându-se după o vâslă. Ultimul care ajunge la celălalt capăt al iazului trebuie să cumpere pentru echipa câștigătoare o înghețată cu trei globuri de la Snack Shack.

— Una pentru fiecare, preciză Levi.

— S-a făcut, spuse Brianna. Pregătiți-vă să vă cheltuiți alocațiile pe înghețată.

— Noi luăm caiacul galben, adaugă Ivy. Cele două fete săriră pe docul unde erau ancorate caiacele și intrară pe rând în cel galben.

— Și noi? spuse Evan, punându-și deoparte undița. Și eu vreau să particip la întrecere.

Mai demult, Evan se temuse să înoate în acest iaz, care era așa de mare încât părea mai degrabă un lac. Era destul de adânc și era posibil (gândea el) chiar să fi fost locuit de un monstru al apelor cândva. Dar, de când fusese în călătorii în Ahoratos, unde, printre altele, fu nevoit să se *deplaseze* pe un monstru al apelor, acele frici dispărură.

— Tot ce a mai rămas este barca cu vâsle, spuse Levi.

El și Xavier aduseră caiacul verde lângă doc ca să se poată urca în el:

— S-ar putea să aibă o mică fisură, adaugă el.

— Eu am să vâslesc. Tu vei scoate apa, îi spuse Evan lui Manuel.

Evan îl prinse de braț pe Manuel și îl trase până la barca cea veche, de pe malul iazului.

— Nu pare să fie în stare prea bună, spuse Manuel neîncrezător.

— Nu-ți face griji. Oricum, nu suntem pe mare.

— Nu uitați să vă luați vestele de salvare, spuse Xavier cu un rânjel. Știți că mama privește de la fereastra bucătăriei și are să fie într-o secundă aici, dacă nu vă puneți vesta.

— Da, știm. Mamei nu-i scapă nimic, spuse Evan înșfăcând două veste de salvare de pe marginea docului și îi

aruncă una lui Manuel, care o luă privind-o nedumerit, ca și cum lui nu-i era clar cum ar fi trebuit să și-o pună.

Xavier și Levi își folosiră vâslele pentru a se îndepărta de doc.

— Cred că pun ele la cale ceva, spuse Levi privindu-le pe cele două fete care se aplecară una spre cealaltă șușotind. Probabil că ne vor răsturna sau cam așa ceva.

— De parcă ar putea să se apropie prea mult ca să poată încerca, spuse Xavier zâmbind. Se întoarse spre fete. Sunteți gata?

— Așteptați o secundă! spuse Brianna lăsându-și vâsla pe picioare și scoțând un luciu de buze din buzunar, pe care și-l întinse pe buze.

— Nu-ți aranjezi și părul? o împunse Levi.

— Ești așa de amuzant! spuse Ivy. Pe locuri, fiți gata, START!

Cele două caiace porniră. Copiii vâsleau febril ca să se îndepărteze de doc. Fetele strigau:

— Prindeți-ne dacă puteți!

— Hai, valea!

Evan deja sărise în barcă și își puse mâinile pe vâsle. Manuel își prinse vesta de salvare și se aplecă să împingă de prova bărcii, dar barca nu se lăsa clintită. Își sprijini chiar cu mai multă putere umerii osoși de barcă, cu picioarele îngropate în nisipul moale.

— Haide odată! spuse Evan.

— Nu... Nu vrea...

Manuel împinse din nou și, în cele din urmă, barca se îndepărtă de mal. Evan înfipse vâsla în apă și îi dădu un impuls. Barca începuse să plutească liberă.

— Sari! strigă Evan.

— Să sar? întrebă Manuel făcând ochii mari.

— Grăbește-te!

Manuel respiră, prinse prova și își aruncă un picior peste marginea bărcii, cu ochelarii alunecându-i de pe nas. Bărcuța se legănă îngrijorător.

— Hei! strigă Evan. Aproape că ne-ai răsturnat!

— Scuze!

Manuel își trase și celălalt picior în barcă și își apucă ochelarii, în timp ce Evan începu să vâslească nebunește, ca să recupereze timpul pierdut. Erau deja cu douăzeci de metri în urma celor două caiace.

Manuel se uită cu consternare la apa care se strângea în jurul gleznelor lui. Tremură un pic. Apa era rece.

— Are o fisură!

— Ia găleata! Începe să scoți apa! Evan se lupta cu vâslele. Manuel luă galetușa de nisip care se rostogolea pe fundul bărcii. Avea și ea o crăpătură mare. Oftă și începu să scoată, puțin câte puțin, cât putea el de repede. Trebuia să se tot oprească, ca să își aranjeze ochelarii pe nas.

— Cât de în urmă suntem? întrebă Evan, care vâslea întors cu spatele, așa că nu avea cum să vadă caiacele aflate înaintea lor.

— Hm... Nu știu... Manuel se îndreptă ca să vadă dincolo de Evan, mijind ochii în soare. Iazul era înconjurat de sălcii mari și avea o cotitură în mijloc, așa că el nu putea vedea bine până pe malul opus. Nu îi väd.

— Ce? Evan își întoarse capul ca să vadă. Probabil că se ascund în spatele acelor copaci mari. Ei cred că sunt amuzanți. Vor să ne facă să credem că deja au câștigat.

Manuel tremură din nou.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, spuse el.

Apa îi acoperise deja laba piciorului. Am ceva teme de făcut...

— Nici gând. Să le arătăm că nu renunțăm.

Evan continuă să vâslească cu forțe proaspete.

— Stai! Ce-i *aia*? se miră Manuel, care se ridică făcând ca barca să se clatine.

— Ai să ne răstorni! Ce s-a întâmplat?

— Privește!

Manuel arată către ceva dincolo de capul lui Evan. Acesta se opri din vâslit și se întoarse. Preț de o clipă, nu văzu nimic. Apoi fu cuprins de uimire.

Chiar în fața lor, un cerc întunecat se ivi în apă. Era perfect rotund, cam de un metru și jumătate în diametru. Arăta ca o gaură.

O gaură în apă?

— Ce-i asta? Un vârtej? întrebă Evan.

— Nu se poate, spuse Manuel. Curentul nu are cum fi așa de mare aici...

Barca se apropia tot mai tare de gaură. Evan încercă să vâslească în direcția opusă, dar barca mergea către gaură, ca și cum ar fi fost trasă de o forță irezistibilă.

— Ajutor! strigă Manuel. Ajutor!

Începu să respire greu, criza de astm intensificându-i-se, pe măsura spaimei pe care o trăia. Am nevoie... inhalatorul meu...

— Așteaptă! Privește! spuse Evan. Vezi ce văd și eu?

Manuel se sprijini de marginea bărcii ca să vadă ce îi arăta Evan. Era ceva sclipitor la suprafața găurii. La început,

era neclar și indistinct, dar apoi începu să capete o formă mai precisă.

— Este Blazonul! strigă Evan. Blazonul Ahoratosului. Asta înseamnă că este...

— Apa!

Manuel se opri, dându-și seama că era cu neputință una ca asta:

— Așteaptă un moment. Apa *aceea*? Dar ce face Apa aici? În *această* apă? Pe planeta Pământ?

— Cred că trebuie să coborâm acolo și să descoperim.

— Ce? Unde? *Acolo*?

— Acolo trebuie să fie și ceilalți. Haide! Să nu ratăm ocazia asta!

— Nu, nu, nu! Nu-i o idee bună! strigă Manuel, în timp ce Evan trase vâslele în barcă, lăsând-o să se îndrepte spre gaură.

— Relaxează-te, Manuel! Numără! zise Evan.

Evan nu era deloc speriat, deși era foarte neobișnuit ca Apa să apară pe *Pământ*. Nu se mai întâmplase asta niciodată. Apa însemna aventură. Ceva minunat avea să se întâmple și nu voia să rateze o astfel de ocazie.

— Unu... doi... trei...

Manuel simți un nod în gât pe măsură ce barca se apropia din ce în ce mai mult de gaură. Întotdeauna număra când era foarte speriat.

— Trebuie să îi spunem mamei tale...

— Oh, probabil că ea știe! spuse Evan și se prinse de marginile bărcii în timp ce aceasta înainta.

Evan lăsă să-i scape un strigăt de bucurie:

— Uraa!

— Vom muri! strigă Manuel. Strigătul se pierdu în vâltoarea Apei din jurul lor, în ochii, urechile și gurile lor.

— Patru... cinci... șase...

Barca coborî vertical și căzu în groapă.

— Ce... spațiu... munte...

Evan rămase fără cuvinte. El nu vedea nimic altceva decât întuneric. Nu simțea nici apă – era ca și cum s-ar fi aflat într-un cilindru de protecție, în mijlocul unei cascade. Se simțea ca la jocurile cu placa de *surf*, de la Splash Zone, deși acolo nu mergea drept în jos. Atunci își dădu seama că el nici nu mai era în barcă. Barca dispăruse. Cobora cu picioarele înainte și cu brațele întinse deasupra capului.

— Nu-mi place! se auzi bolborosind vocea lui Manuel în apropiere.

— Mie da! strigă Evan, deși cuvintele păreau să se întoarcă înapoi. CEA MAI FRUMOASĂ CURSĂ CARE A EXISTAT VREODATĂ!

Următorul lucru pe care Evan îl știu fu că se afla în Peșteră. Stalactite albastre și strălucitoare coborau din tavanul înalt și rânduri de stalagmite îi străjuiau planșeul, ca niște mici lanțuri muntoase. Scântei – emanații mici și albe de lumină care pluteau peste tot în Peșteră – dansau în

jurul capului său. Întinse mâna să încerce să prindă una, cum făcea mereu, dar nu izbuti.

Manuel ajunse un pic mai târziu, cu ochii închiși și cu două degete ținându-se de nas. Nu mai purta ochelari. Nu mai avea nevoie de ei în Ahoratos.

Evan îl înghionti.

— Fii liniștit, Manuel. Am ajuns. Am reușit.

— Era și timpul să ajungeți.

Evan se întoarse și văzu că Xavier și ceilalți erau deja acolo. Erau toți îmbrăcați în haine de Războinici, la fel cum era și el: pantaloni și cămăși gri închis. De asemenea, își purtau armura, platoșa triunghiulară albă, centura simplă și lată, cizme înalte și coiful care semăna cu o cască de ciclism, cu excepția faptului că suprafața ei era fațetată, și nu netedă.

Evan își stăpâni imboldul de a-i scoate limba lui Xavier. Avea aproape 10 ani, așa că era prea mare ca să se țină de lucruri din astea, chiar dacă fratele lui mai mare încă îl mai șicana din când în când.

— Am crezut că ați fugit de noi, spuse Evan.

— Dar și noi am fost la fel de surprinși ca voi.

— Chiar și așa, ne-ar fi prins bine o mică avertizare, spuse Manuel, lăsându-și umerii tensionați să se relaxeze un pic.

O figură mărunță, într-o robă mov, apăru de nicăieri, cu fața ascunsă de o glugă. Ruwach. Călăuza lor în Ahoratos:

— Salutări, Războinici. Bine ați revenit!

Vocea lui era uriașă, în comparație cu statura lui; era așa de mare încât umplea atât mințile copiilor, cât și Peștera. De fapt, ei niciodată nu văzuseră fața lui Ruwach, deși putuseră distinge uneori ceva din ceea ce părea a fi nasul sau ochii lui. Ruwach era încă un mare mister pentru ei și părea să se bucure de lucrul acesta. Dar era totodată și

prietenul lor; însăși prezența lui devenise un soi de mângâiere ciudată pentru ei.

— Ruwach! spuse Ivy fugind să îmbrățișeze mica arătare. Brianna făcu la fel.

— Suntem așa de bucuroase să te vedem!

Băieții se uitau unii la ceilalți și își dădeau ochii peste cap.

— Și eu mă bucur să vă văd, spuse Ruwach cu un chichit ușor. Am ceva special să vă arăt astăzi...

— Am o întrebare, spuse Manuel, ridicând mâna ca și cum ar fi fost la școală. De ce era Apa pe Pământ? Adică, în mod normal, atunci când Blazonul ne aduce în Ahoratos, trebuie ca noi să găsim Apa, dar de data asta, ea ne-a găsit pe *noi*, pe Pământ, lucru care pare neobișnuit.

— Astăzi este ziua lucrurilor neobișnuite, spuse Ruwach. Veți înțelege numaidecât. Trebuie să mergem acum.

Copiii se priviră unul pe celălalt. Ruwach părea că se grăbește neobișnuit de tare, ceea ce însemna că aveau să facă ceva incitant, și probabil și periculos. Putea să fie ceva distractiv, dar, pe de altă parte, putea să nu fie deloc așa.

— Unde mergem? întrebă Evan.

— Undeva unde nu ați mai fost până acum. Veți vedea. Urmați-mă.